

Ірина
АХТИРСЬКА

На пам'ять про Чорнобиль

Це був чудовий тихий край
І поле, й річка, наче рай.
Щасливі були тут люди,
Що вірили: завжди так буде.
Та їх надії обманулись,
Веселі дні для них минулись.
Вони пропали назавжди,
Звільнивши місце для біди.
Одного ранку навесні,
Як люди бачили ще сні.
Одного ранку тихо-тихо
На місто це спустилось лихо.
Неначе марево зловісне,
Якому стало в небі тісно.
Воно спустилось на ліси,
На квіти повні ще роси.
І все завмерло, посіріло,
Вмирало, а сказати не вміло.
І сльози на очах блищали
В людей, що швидко від'їжджали.
І стала пустокою земля.
Усе: річки, ліси, поля,
Неначе мертвеє - мовчить -
Все чорна тиша сторожить.
Отак і щезло оте місто,
Воно ж було прекрасне, чисте.
Не думалось і не гадалось,
А місто те Чорнобиль звалось.